

TEKFİRCİ
MAKDİSÎ
DÜNYASININ
DENGESİZLİĞİ

EBU CUNEYD ES-SELEFÎ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

MAKDİSÎ DÜNYASININ DENGESİZLİĞİ

hazırlayan
Ebu Cunejd es-Selefi

KİTAB VE SÜNNETE DAVET YAYINLARI
1435

TEKFİRCİ
MAKDİSİ
DÜNYASININ
DENGESİZLİĞİ

hazırlayan
Ebu Cunejd es-Selefî

tercüme
Ebu Turab bin AbdurRahman es-Sivasi

tashih ve yayına hazırlama
Ebu Umeyr bin Muhammed et-Turki

irtibat:
kitabvesunnet@gmail.com

YAYIN HAKKI İSLAM ÜMMETİNE VAKİFTİR, DİLEYEN ÇOĞALTABİLİR

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Salât ve selam, Allah Resûlü'ne, O'nun âline, ashabına ve O (sallAllahu aleyhi ve sellem)'i dost edinenlere olsun. Emmâ Ba'du:

Şüphesiz ki Ebu Muhammed el-Makdisî İsâm el-Berkâvî, Müslümanları aşırı tekfirci mezhebine davet ettiği, şaibeli eserleri ile bilinmektedir. İçerisinde Suudi Devletini tekfir etme yoluna gittiği "Suudi Devletinin Küfrünün Apaçık Kanıtları" adlı kitabı, bu eserlerin en meşhurlarındandır.

Hayret verici olan şu ki o, Suudi Devletini tekfir ettikten sonra, kendisinin Rafızîlerin avamını tekfir etmediğini açıklamaktadır.

Makdisî, el-Cezîre kanalı ile yaptığı ve Yutub'da yayınlanan 5/3 numaralı kayıtın 6. dakikasında şöyle demektedir:

"Ben, Şia'nın Avâmını Tekfir Etmeme Hususunda, Şeyhulİslam İbni Teymiyye'nin Mezhebi Üzereyim."

Sonra da Şeyhulİslam'a nisbet ederek şöyle demiştir:

"Kıtal hususunda onların Yahudi ve Nasranilerle bir tutulması caiz değildir."

Derim ki: Kabirlere ibadet eden, Sahabenin genelini tekfîr eden ve mü'minlerin annelerinin zina yaptığını söyleyenler kafir değildir de; Allah'ın indirdiğinin gayrı ile hükmeden kimseler kafirdir, öyle mi?!!

"Muhakkak ki o, büyük (felaket)lerden biridir."¹

Hükmedenlere karşı şiddetli olanlar, Rafızîlerin karşısında aciz mi kalıyorlar?!

Makdisî'nin 'Rafızîlerin avâmını tekfir etmeme' şeklindeki kavli, cehaletten kaynaklanan mazeret sebebi ile (onların tekfir edilmemesi yönünde) kavil vermeyi iktiza eder (fakat) Ebu Muhammed el-Makdisî böyle söylememektedir.²

¹ Müddessir Sûresi, 35. âyet

² Yani: Eğer birisi, Rafızîleri genel anlamda tekfir etmiyorsa, bunun için o kişinin, Rafızîlerin mazur görülebilecek bir cehaletten ötürü hakîkatten perdeli olduklarına inanıyor olması gerekir. Rafızîler gerçek anlamda cahil iseler, bilgiye erişme imkânı vb bulamamışlarsa, o zaman tekfir edilme durumu düşer. Ama Rafızîlerin böyle bir durumu yoktur. Onlar nassları bilmektedir. Buna rağmen şirk fiilleri icra etmektedirler. Zaten Makdisî de Rafızîlerin cehaleti gibi bir durumdan bahsetmemektedir. (Mütercim)

Ebu Muhammed al-Makdisî, "Tağutların, Cehalet ve İkraah Nedeni ile Mazur Görülme Şüphesi" isimli kitabının 32. sayfasında şöyle demektedir:

"Cehalet nedeni ile mazur görülme hususuna gelince, hakikat şu ki bu durum, ancak gizli (kalan) meselelerde, veya işkal içeren, izah ve beyana ihtiyaç duyan meselelerde dikkate alınır. Bu durum yine aynı şekilde, İslam'a yeni giren, veya uzak bir bâdiyede ya da uzak bir adada yetişen kimseler hakkında dikkate alınır. Böyle bir durumda, bu kimselerin indinde İslam'ın aslı mevcut ise onların, -risâlet hücceti tarîki haricinde- bilmedikleri meselelerde yaptığı hatalar mazur görülür.

Allah'ın dîninden, açık, net ve zarûrî olarak bilinen meselelerde; Yahudi, Nasrani ve diğer kafirlerin dahî, o konularda Allah'ın ne hüküm verdiğini bildikleri meselelerde cehalet, tekfîre mâni' değildir!! Allahu Teâlâ'ya ibadet hususunda şirk koşturmak, Allah ile beraber ilahlar edinmek ve O (celle celaluhu)'nun dînunda ortaklar edinmek gibi...

Bu durumlarda cehalet, kişinin aleyhine hüccettir, lehine hüccet değildir. Çünkü bu cehalet, Allah'ın Kitabı ile kaim olan ve tüm resullerin bu nedenle irsal edildiği uyarıdan yüz çevirme cehaletidir; risaletin kendisine ulaşmadığı (tebliğ edilmediği) kimsenin cehaleti veya şer'î özürlerden

biri nedeni ile hakkı bilme imkanı bulamayan kimsenin cehaleti (gibi) değildir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Ve küfredenler uyarıdan yüz çevirirler."³

Bunlara bir de Allah'ın dînine karşı savaşıma, Allah'ın dînini reddetme, Allah'ın hudud ve hükümlerini değiştirme(k), küfür tağutlarının hâlinde olduğu gibi, güç ve kuvvet ile Allah'ın şeriatlerinden imtinâ' etme eklenince nasıl olur??" (Makdisî'nin sözü burada bitti)

Derim ki: Allah'a tek olarak ibadet/kulluk edileceği, Kur'ân'ın muharref olmadığı ve Nebî (sallallahu aleyhi ve sellem)'in namusunun korunmuş olduğu hususları, açık ve net meselelerden değil midir?

Seni sefih kılan nedir be adam?

Aleyhinde deliller ileri sürdüğü, "Hükmedenlerin Küfrü" konusunda getirdiği deliller, Rafızîlerin akîdelerinden çoğunun küfrüne delâlet eden delillerden daha çok ve daha açık değildir.

³ Ahkaf Sûresi, 3. âyet

Şeyhulİslam, Sahabenin genelini tekfîr eden Rafızîlerin küfrünün, din kapsamında zarûrî olarak bilinen şeylerden biri olduğuna dair bir metin kaleme almıştır.

Şeyhulİslam, es-Sârimu'l Meslûl (3/1110) adlı eserinde şöyle demiştir:

"Bu durumu, Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den sonra, sayıları birkaç kişiyi geçmeyen az bir topluluk hariç diğer Sahabîlerin irtidat ettiği; veya genelinin fasık olduğu noktasına kadar götürenlere gelince, bunların küfrü üzerinde de aynı şekilde şüphe yoktur. Çünkü bunlar, Kur'ân'ın diğer âyetlerinde geçen, 'Sahabeden razı olunduğu', 'onların övüldüğü' cihetindeki Kur'ânî nassları yalanlamışlardır.

Bilakis böyle bir küfür hakkında şüphe edenlerin küfrü de şüphesiz taayyün etmiştir. Böyle bir ifadenin içeriğine göre Kitab ve Sünneti nakledenler kafir veya fasıktır. **"İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet oldunuz."**⁴ âyetine mazhar olan ve en hayırlıları da birinci asır olan bu ümmetin geneli (güya) kafir veya fasıktır.

Böyle bir söyleme göre bu ümmet, ümmetlerin en şerlisidir; bu ümmetin önce geçenleri (yani Selef'i), bu

⁴ Âl-i İmran Sûresi: 110. âyet

ümmetin en şerlileridir. Bunun küfür olduğu, İslam dîni muhtevasında zarûrî olarak bilinen hususlardandır. Bunun için, genel olarak kendisinden bu kavillerden herhangi biri zuhur eden kimsenin 'zındık' olduğu açıkça aşikâr olmuştur. Zındıkların geneli de mezheblerini ancak gizlerler. Allah'ın onlara misal olacak cezaları zahir olmuştur."⁵ (Şeyhulİslam'ın sözü burada bitti)

(Şeyhulİslam'ın) diğerk metinleri de, kendilerinden, bazı Sahabîlere sövme zuhur eden kimselere hamledilmiştir. Şüphesiz ki Rafızî ismi, Şeyhayn'e söven herkesi -onları tekfir etmemiş olsalar bile- kapsamaktadır. Burada avam ile âlim arasında bir ayırım yapılmamıştır.

Buhari, "Kulların Fiillerinin Yaratılışı" kitabında (51) şöyle demiştir:

"Ebu Abdİllah demiştir ki: Ha Cehmî-Rafızînin arkasında namaz kılmışım, ha Yahudi ve Nasrani'nin arkasında namaz kılmışım fark etmez. Onlara selam verilmez; onlar ziyaret edilmez; onlarla nikahlanılmaz, onların şahitlikleri kabul edilmez ve kestikleri yenmez."

Abdurrahman bin Mehdî demiştir ki:

⁵ Bknz: **"Ve halbuki onlardan önce misâl (olacak ceza)lar gelip geçmiştir."** (Ra'd Sûresi, 6. Âyet)

"Onlar iki millettir: Cehmiyye ve Rafızıyye" (52)

Derim ki: Burada İbni Mehdî, Rafızîler ile Cehmîlerin arasını tefrik etmektedir. Bugün ise bunlar birleşmişlerdir. Rafızîler bugün, Kur'ân'ın mahluk olduğu ve rü'yetin inkârı cihetinde kavil veriyorlar. Bunlara bir de kabirlere ibadet etmeyi, Kur'ân'ın tahrif edildiği şeklindeki kavli ve diğer çirkin sözleri ilave ediyorlar.

İmam Muhammed bin AbdulVehhab (rahimehUllah), "Reddu ale'r-Râfiza (Rafızîlere Reddiye)" isimli risalesinin 19. sayfasında, Rafızîlerin tekfîr edilmesinden bahsederek şöyle demiştir:

"Kat'î mütevatiri bilmeme cehaleti mazeret değildir. Kat'î mütevatiri tevil etmek ve muteber bir delil olmaksızın çeşitli anlamlara çekmek, faydasızdır. Beş vakit namazın farzıyetini, bu namazların farz olduğunu bilmediği gerekçesi ile inkâr eden kimsenin durumu buna örnektir. Şüphesiz ki bu kimse, bu cehaleti nedeni ile kafir olur.

Yine bir kimse bu namazları, bizim bildiğimiz mânânın gayrı üzere tevil ederse, kafir olmuştur. Çünkü, Sahabîlerin faziletine delâlet eden Kur'ân nassları ve hadislerden hâsıl olan ilim kat'îdir. Bir kimse, Sahabîlerden birine sövse; eğer bu sövdüğü Sahabî, halîfeler gibi fazîlet ve kemâli hususunda mütevatir nakil olan Sahabîlerden biri ise ve

söven kişi sövgüsünün haklı ya da mübah olduğuna itikad ediyor ise, o kimse kafir olmuştur. Çünkü bu kimse, Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den kat'î olarak sabit olan şeyi yalanlamıştır ve Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'i yalanlayan kimse de kafirdir.

Eğer bir kimse, sövmesinin haklı ya da mübah olduğuna itikad etmeksizin bir Sahabîye söverse, o kimse fasık olmuştur. Çünkü Müslümana sövmek fasıklıktır. Bazıları, Şeyhayn'e söven kimselerin 'mutlak kâfir' oldukları hükmünü vermişlerdir. Allah, en iyi bilendir." (İmam Muhammed bin AbdulVehhab'ın sözü burada bitti)

Allâme AbdulLatif Âl-i eş-Şeyh'in, "ed-Durer'us Seniyye" (10/393) adlı eserinde şöyle demiştir:

"Bir insan, bu zamandaki Rafızîler hakkında: 'Onlar, Şeyhayn'e ve Aişe'ye sövmeleri hususunda mazurdurlar. Çünkü onlar, mukallid cahillerdir.' dese, havassı da avamı da onu inkâr ederdi."

Allâme AbdulLatif Âluş-Şeyh (yine aynı eserde) şöyle demiştir:

"Rafızîlerin hükmüne gelince; daha önce geçtiği üzere, İbni Teymiyye (rahimehUllah), es-Sârim'ul-Meslûl'de şöyle demiştir:

'Kim Sahabeye veya Sahabîlerden birine söverse ve sövmesine Cebrail'in risâlet hususunda hata yaptığını da eklerse, bu kimsenin küfrü üzerinde şüphe yoktur. Hatta böyle bir kimsenin küfrü hususunda tereddüt eden kimsenin küfrü üzerinde de şüphe yoktur. Aişe'ye, Allah'ın onu temize çıkardığı hususta iftira eden kimse de hilafsız kafir olur.'

Şeyhulİslam, şöyle devam etti:

'Onlara, yani Sahabîlere (Allah onlardan razı olsun) lanet eden veya çirkin sözler söyleyenlere gelince, bu kimselerin fasık mı yoksa kafir mi olduğu hususunda ihtilaf vardır. Ahmed, bu kimseleri tekfir etme konusunda tereddüt etmiş ve şöyle demiştir:

(Böyle bir kimse) cezalandırılır, (sopa ile) dövülür ve ölene yahut tövbe edene kadar hapsedilir."

Yine Şeyhulİslam (rahimehUllah) demiştir ki:

"Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ölümünden sonra, sayıları birkaç on kişiyi geçmeyen az bir topluluk hariç diğer Sahabîlerin irtidat ettiğini; ve Sahabîlerin fasık olduğunu zannedenlere gelince, böyle söyleyen kimselerin küfrü hususunda şüphe yoktur. Hatta böyle söyleyenleri

tekfir etmeyenlerin küfrü noktasında da şüphe yoktur." (RahimehUllah'ın sözü böyle nihayet bulmuştur.)

Önceki Rafızîlerin hükmü budur. Şimdi ise onların durumu daha çirkin ve daha iğrençtir. Çünkü onlar tüm bu sayılanlara, Ehli Beyt ve diğerleri içerisindeki velî ve salihler hakkında aşırı gitmeyi ilave etmişler; onların sıkıntıda ve bollukta fayda ve zarar verebileceklerine itikad etmişler; bunu kendilerini Allah'a yaklaştıran bir kurbiyyet ve uygulamakta olageldikleri bir din olarak görmüşlerdir.

Durum bu iken onların küfrü hakkında tereddüt ve şüphe eden kimse, Resullerin getirdiği ve Kitapların onunla nazil olduğu şeyin hakîkatine cahildir. Böyle kimseler, ecel gelmeden dinlerini gözden geçirsinler, Kur'ân ve Sünnet'i tefekkür etsinler.

Daimi Konseyin fetvaları içerisinde de (3/492) şöyle gelmiştir:

Soru: Oniki İmamiye Rafızîlerinin genel hükmü nedir? Dinden çıkan fırkalardan herhangi birinin âlimleri ile bu âlimlere tâbi olanlar arasında, tekfir mi edilecekleri yoksa fasık mı sayılacakları hususunda bir fark var mıdır?

Cevap: Avamdan her kim, küfür ve dalâlet imamlarından birine tâbi olursa, zulüm ve düşmanlık üzere onların

önderlerine ve büyüklerine yardım ederse; tâbi olanlar hakkında da, (aynen) tâbi olunanlar hakkında olduğu gibi 'kafir ve fasık olma' cihetinde hüküm verilir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"İnsanlar sana (Kıyamet) saati(ni) soruyorlar. De ki: Onun ilmi ancak Allah indindedir. Ve ne bilirsin belki o saat yakında olur. Muhakkak ki, Allah kâfirlere lânet etmiştir ve onlar için bir alevli ateş hazırlamıştır. Onda ebediyyen kalıcıdırlar. Ne bir dost bulabilirler ve ne bir yardımcı. Yüzlerinin ateş içinde çevrildiği gün, derler ki: Keşke biz Allah'a itaat etseydik ve Resûl'e itaat etseydik! Ve derler ki: Rabbimiz! Muhakkak ki biz saadatlara⁶ ve büyüklerimize itaat ettik. Böylece bizi yoldan saptırdılar. Rabbimiz! Onlara azâbtan iki kat ver ve onları büyük bir lânet ile lânetle."⁷

Yine Bakara Sûresinin 165, 166 ve 167. âyetlerini; A'raf Sûresinin 37, 38 ve 39. âyetlerini; İbrahim Sûresinin 21 ve 22. âyetlerini; Furkan Sûresinin 28 ve 29. âyetlerini; Kasas Sûresinin 62, 63 ve 64. âyetlerini; Sebe' Sûresinin 31, 32 ve 33. âyetlerini; Saffat Sûresinin 20'den 36'ya kadar olan âyetlerini; Gâfir Sûresinin 47, 48, 49 ve 50. âyetlerini oku. Kitab ve Sünnet'te, bu sayılanlar dışında da daha pek çok

⁶ Efendilerimize, liderlerimize veya önderlerimize manasında

⁷ Ahzab Sûresi, 63.-68. âyetler

nass vardır. Çünkü Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem), müşriklerin reisleri ile ve onlara tâbi olanlarla savaşmıştır. Aynı şekilde O (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in ashabı da böyle yapmış, (şirkin) liderleri ve bu liderlere tâbi olanlar arasında bir ayrıma gitmemişlerdir.

İbni Kayyım, Medâricu's-Sâlikîn (1/362)'de şöyle demiştir:

"Cehmiyye'nin aşırı gidenleri de Rafızîlerin aşırı gidenleri gibidir. Bu iki taifenin de İslam'da nasîbi yoktur."

Selef, Cehmiyye'nin tekfir edilmemesi cihetinde kavil verenleri reddediyordu.

Mervezî'nin "Zevâidu'l-Verâ'" adlı eserinin 89. sayfasında, Ebu Bekir bin AbdilHâlik şöyle demiştir:

"AbdulVehhab'a, Cehmiyye'yi tekfir etmeyenlerle birlikte oturma hakkında sordum. (AbdulVehhab): 'Onlarla oturulmaz da konuşulmaz da. Kişi, dostunun dîni üzeredir.' dedi."

Harb el-Kirmânî, üzerinde Ehli Hadis'in ittifakının nakledildiği "Akîde" adlı eserinde şöyle demiştir:

"Kim onları -yani Cehmiyye fırkalarını- tekfir etmezse, tekfir etmeyen kavim de Cehmiyye de hepsi birdir."

Kıtal emrine gelince; Şeyhulİslam, Rafızîler ile savaşmanın, Haricîler ile savaşmaktan daha kuvvetli olduğunu düşünüyordu.

Şeyhulİslam, "Mecmû'ul-Fetâvâ" adlı eserinde (28/499) olduğu gibi, şöyle demektedir:

"Hurûc ve murûk (dinden çıkma, dinden ayrılma) kavramları da aynı şekilde, bunların mânâsı muhtevasında olan herkesi ele alır ve bunlarla savaşmanın vacip olduğu gibi, Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in emri ile onlarla savaşmak da vacip olur. Dinden ve İslam'dan çıkış her ne kadar farklı farklı şekillerde olsa da biz, Rafızîlerin dinden çıkma ve irtidatlarının çok daha büyük olduğunu beyan ettik."⁸

⁸ Mürtedlerin niteliği huruc ve muruktur. Mürted olan kimse, dinden huruc ve muruk etmiştir. Yani dinden çıkmış, dinden ayrılmıştır. Genel anlamda mürtedlerle savaşmak nasıl vacip ise, dinden herhangi bir biçimde huruc ve muruk etme hali gösterenlerle de öylece savaşmak vaciptir. Yani dinden çıkmanın şekli çok önemli değildir. 'İyi irtidat', 'kötü irtidat' gibi bir ayırım temelde yoktur. İrtidat, irtidaddır. Onlarla savaşmak, Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in emridir. Dinden çıkmalar türlü türldür. Ama Rafızîlerin dinden çıkması çok daha şiddetli, ağır bir şekildedir. (Mütercimnin notu)

Şeyhulİslam yine "Mecmû'ul-Fetâvâ" adlı eserinde (28/527) şöyle demektedir:

"Onlar Rafızîliği izhar etmiş ve minberlerde Hulefâ-i Raşidîni zikretmemizi yasaklamışlardır. Onlar minberlerde, Rafızîlerin masum imamlar zehabına kapıldığı oniki imamı anlatmış ve bu imamlara davet etmişlerdir.

Onlar, Ebu Bekir, Ömer ve Osman (radıyAllahu anhum)'un kafir, facir ve zalim olduğunu; onların ve sonradan gelenlerin hilafetlerinin gayr-ı meşrû olduğunu anlatmışlardır. Rafızîlerin mezhebi, dinden çıkan Haricîlerin mezhebinden daha şerlidir. Haricîlerin gayesi, Osman ve Ali ile onların taraftarlarını tekfir etmektir. Rafızîlerin gayesi ise, Ebu Bekir, Ömer, Osman ve önceki selefin cumhûrunu tekfir etmektir.

Rafızîlerin, Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in Sünnet'ine karşı yaptıkları inkâr, Haricîlerin yaptığı inkârdan daha ağırdır. Rafızîlerde, Haricîlerde bulunmayan yalan, iftira, aşırılık ve ilhad da mevcuttur. Yine Rafızîlerde, Haricîlerde bulunmayan 'Müslümanlara karşı kafirlere yardım etme' durumu da vardır.

Rafızîler, Tatarları ve devletlerini severler. Çünkü Rafızîler, Müslümanların devleti ile elde edemedikleri gücü Tatarların devleti ile elde etmişlerdir. Rafızîler,

Müslümanlara karşı savaşma noktasında müşriklerin, Yahudi ve Nasranilerin yardımcısıdır.

Yine Rafızîler, Tatarların Müslüman olmadan önce Doğu toprağına Horasan'a, Irak'a ve Şam'a girmelerinin en büyük sebeplerindendir.

Onların İslam toprağını ele geçirmelerine, Müslümanları öldürmelerine, Müslümanların eş ve kızlarını esir etmelerine en çok yardım edenler Rafızîler olmuştur.

İbnu'l Alkamî ve onun gibilerin Halîfe ile olan davası; yine onların Halep'te, Halep'in idarecisi ile olan davaları meşhurdur ve insanların çoğu tarafından bilinmektedir.

Aynı şekilde Şam sahillerinde Müslümanlar ile Nasraniler arasında cereyan eden savaşlarda da, Rafızîlerin Müslümanlara karşı Nasranilerle birlik olduklarını, Tatarlar geldiği zaman da İslam beldelerini ele geçirmeleri için Tatarlara yardım ettiklerini tecrübeli kişiler bilmektedirler.

Akka ve diğer sahil bölgelerinin fethedilmesi Rafızîlere çok ağır gelmiştir. Müslümanlar, Nasrani ve müşrikleri mağlup etmeleri, Rafızîlerin içinde acı bir ukde olarak kalmıştır. Müşriklerin ve Nasranilerin Müslümanlara galip gelmeleri ise, Rafızîler için bir bayram, bir seyran olmuştur.

Nusayriyye, İsmailiyye ve benzeri mülhidler ile, Horasan, Irak, Şam ve öbür beldelerde bulunan diğer ilhad ve zındıklık ehli de Rafızîlere dahildir.

Rafızıyye, Cehmiyye, Kaderiyye... Bunlarda mevcut olan yalan, bid'atlar, Allah (subhanehu ve teâlâ)'ya ve Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'e iftira atma durumu, Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in emri ile mü'minlerin emiri Ali ve sair sahabenin kendileriyle savaştığı Haricî sapkınlardan daha ağırdır. Hatta bunlardaki Şeriat'tan irtidat etme durumu, Ebu Bekir es-Sıddık ve Sahabenin kendileri ile savaştığı zekat vermeyenlerin irtidadından daha büyüktür."

Sonra Şeyhulİslam, (28/527)'de şöyle demiştir:

"Dinden sapan bu Haricîler hakkında Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in zemmettiği en önemli husus, onların İslam ehli ile savaşmaları ve putperest ehline davet etmeleridir. Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem), onların insanların tefrikaya düşecekleri bir zamanda çıkacaklarını zikretmiştir. Buna rağmen Haricîler, Müslümanlara karşı savaşma konusunda kafirlere yardım etmemişlerdir.

Rafızîler ise, Müslümanlara karşı savaşmaları hususunda kafirlere yardım etmişlerdir. Müslümanlarla birlik olup kafirlere karşı savaşmayan Rafızîler, üstelik tam aksine

kafirlerle birlik olup Müslümanlara karşı savaşmışlardır. Bunlar, dinden çıkma hususunda, Haricîlerin dinden çıkışından daha şedîd olmuşlardır.

Müslümanlar, Haricîlerle, Rafızîlerle ve benzerleri ile - eğer Müslümanların cemaatinden ayrılırlarsa- savaşmanın vacipliği üzerinde icmâ etmişlerdir. Nitekim Ali (radıyAllahu anh)'ta onlarla savaşmıştır. Bir de tüm bunlara Naisa gibi, İslam dînine en zıt gidenlerden biri olan müşriklerin hükümdarı Cengizhan⁹ gibi ehl-i şirkin hükümlerini ilave ettikleri zaman durum nice olur?"

Derim ki:¹⁰ İşte böyle, Haricîlerle savaşma hususunda varid olan her fazîlet, Rafızîlerle savaşan kimselere daha evlâ bir biçimde mutabıktır.

İmam Ahmed'in "Müsned" adlı eserinde 13338 no'su ile rivayet ettiği hadis de bu minval üzeredir:

"Bize Ebu Muğîre tahdis etti; dedi ki: Bize Evzai tahdis etti; bana Katade, Enes bin Malik'ten ve Ebu Said el-Hudrî'den tahdis etti; bize onu Ebu Muğîre, Enes'ten ve

⁹ Günümüzde müşriklere ait Cengiz veya Oktay gibi daha birçok isim Müslümanlar tarafından kullanılmaktadır. Allah Resûlu (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in çirkin isimleri değiştirdiğini gözönünde bulundurursak, bu kafir isimlerini Müslümanların kullanmaması ve bu isimler konmuşsa değiştirilmesi gerektiği zahir olur. (Yayıncı Ebu Umeyr'in notu)

¹⁰ Müellif

Ebu Said'den tahdis etmiş ve Nebî (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in şöyle buyurduğunu bildirmiştir:

"Ümmetimin içerisinde ihtilaf ve ayrılık olacaktır. Sözleri güzel ama amelleri kötü bir kavim zuhur edecektir. Bunlar Kur'ân okuyacaklar ama okudukları Kur'ân boğazlarından aşağıya geçemeyecektir. Öyle ki sizden biri onların namazı yanında kendi namazını, onların orucu yanında kendi orucunu küçük görür. Onlar, okun yaydan fırlayıp çıktığı gibi dinden çıkacaklardır. Ve sonra dîne tekrar dönmeyeceklerdir. Onlar, insanların ve hayvanların en şerlileridir. Ne mutlu onları öldürenlere ve onlar tarafından öldürülenlere! Onlar Allah'ın Kitab'ına davet ederler ama Kitab'tan hiçbir şey üzere değildirler. Kim onlarla savaşırsa, Allah'a onlardan daha evlâ olur."

Dediler ki: "Onların siması nedir, ey Allah'ın Resûlu?"

Buyurdu ki:

"Şaçlarını traş etmeleridir."¹¹

¹¹ Bkz: Buhari (97-Kitabu't-Tevhîd; 78-Kitabu'l-Edeb; 88-Kitabu İstîtâbeti'l-Mürteddîn; 88-Kitabu İstîtâbeti'l-Mürteddîn; Menakıb, 25); Müslim (Zekat, 147,48); Tirmizi (Fiten, 24) ve İbni Mace (Mukaddime, 12)

İmam Müslim (2430) şöyle demiştir:

"Bize Muhammed bin Ebî Bekr el-Mukaddemî tahdis etti; bize İbni Uleyye tahdis etti; bize Hammad bin Zeyd tahdis etti; bize Kuteybe bin Saîd tahdis etti; bize Hammad bin Zeyd tahdis etti; bize Ebubekr bin Ebî Şeybe ve Züheyr bin Harb kendi lafızları ile tahdis ettiler ve şöyle dediler: Bize İsmail bin Uleyye, Eyyüp'ten, Muhammed'den, Abîde'den, Ali'den tahdis etti ve dedi ki: (Ali) Haricîleri zikretti ve şöyle dedi:

"Onların içerisinde eli kısa veya eli küçük veya eli çokal bir adam vardır. Eğer sevinçten heyecana kapılmayacağınızı bilseydim, Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in dili ile Allah'ın onları öldürenlere vaad ettiği sevabı size anlatırdım."

Dedim ki: "Sen bunu Muhammed (sallAllahu aleyhi ve sellem)'den işittin mi?"

Dedi ki:

"Evet, Kabe'nin Rabbına and olsun; Evet, Kabe'nin Rabbına and olsun; Evet, Kabe'nin Rabbına and olsun!"¹²

¹² Bknz: İbni Mace, Mukaddime, 167; Ebu Davud, Sünnet, 31; Müslim, Zekat, 48

Haricîlerle savaşımanın, müşriklerle savaşımdan daha evlâ olması hakkında İbni Hacer, "Feth'ul-Bari" adlı eserinde (19/389) şöyle demiştir:

"İbni Hubeyre demiştir ki: Hadiste 'Haricîlerle savaşımanın, müşriklerle savaşımdan daha evlâ olduğu' vardır. Bundaki hikmet şudur ki, onlarla savaşmada İslam'ın sermayesini koruma vardır. Şirk ehli ile savaşmada ise kazanç talep etme vardır. Sermayeyi korumak ise daha evlâdır."

Böylece Ebu Muhammed el-Makdisî İsâm el-Berkâvî'nin çelişkisi ve Şeyhulİslam İbni Teymiyye (rahimehUllah) aleyhine yalan¹³ söylediğı açıkça ortaya çıkmıştır. Evet.

Allahım! Muhammed'e, O (sallAllahu aleyhi ve sellem)'in âline ve ashabına salâtu selam kıl.¹⁴

¹³ Makdisî burda kasıtlı yalan söylememiş olsa bile cahilliğini ortaya koymuş olur. Öyleyse deriz ki: "Madem cahilsin sus o zaman!" Bilakis adam adeta bir Şeyhulİslam gibi ortaya bir çıkıyor (veya çıkarılıyor) ki, görenlerde onda bir şey var sanıyor. Kimbilir daha böyle yalanları, cahillikleri kaç tanedir... (Yayıncı Ebu Umeyr'in Notu)

¹⁴ Çalışmayı nette arapça olarak yayınlayan kardeşlerden Ebu AbdilMuheymin Semîr el-Belîdî, Ebu AbdirRahman Hamdi Âl-i Zeyd ve AbdulHâfiz el-Cezâirî yazara: "CezâkAllahu hayran!" demektedirler. Allah bu eseri faideli kılsın!

**Şüphesiz ki Ebu Muhammed
el-Makdisî İsâm el-Berkâvî,
Müslümanları aşırı tekfirci
mezhebine davet ettiği,
şaiBELi eserleri ile
bilinmektedir.**

**İçerisinde Suudi Devletini
tekfir etme yoluna gittiği
"Suudi Devletinin Küfrünün
Apaçık Kanıtları" adlı kitabı,
bu eserlerin en
meşhurlarındandır.**

**Hayret verici olan şU ki o,
Suudi Devletini tekfir ettikten
sonra, kendisinin Rafızîlerin
avamını tekfir etmediğini
açıklamaktadır.**

kitab ve sünnete davet yayınları